

[Udenrigsministeren]

Jeg lægger imidlertid vægt på, at løsningen af Golfkrisen ikke kobles sammen med en løsning af det palæstinensiske spørgsmål og den arabisk-israelske konflikt. Med en sådan sammenkobling vil Saddam Hussein i hvert fald i arabiske øjne have retfærdiggjort angrebet på Kuwait og påvist, at vold og aggression betaler sig.

En løsning af det palæstinensiske spørgsmål og den arabisk-israelske konflikt er imidlertid fortsat påtrængende, og jeg finder det dybt beklageligt, at den irakiske aggression har udkudt fremskridt i fredsprocessen.

Spm. nr. S 47

Til *socialministeren* (11/10 90) af:

Jane Oksen (FP):

»Hvorledes mener ministeren man kan beskytte vore ældre mod overtrædelse af tavshedspligten hos »behandlere« i forbindelse med indførelse af »kommunikationsbog« i hjemmeplejen?»

Begrundelse

Der henvises til artiklen i Plejehjemslederen den 15. september 1990 »Etik og tavshedspligt« af Musse Bundgaard, Aistrup.

Efter det anførte bruger nogle kommuner en slags »kommunikationsbog« i hjemmeplejen, og de ældre må så finde sig i, at alle interne oplysninger er tilgængelige for alle. Spørgeren finder, at der må fastsættes regler for, hvilke meddelelser der er frit tilgængelige, og hvilke der bør opbevares af særligt udvalgte personer eller hos den ældre selv, der så kan bestemme, til hvem disse oplysninger kan fremvises. Ældre må have krav på, at sådanne oplysninger er beskyttet af tavshedspligt hos personalet.

Svar (18/10 90):

Socialministeren (Aase Olesen):

»Kommunikationsbog« er én blandt flere betegnelser på et hæfte eller en lille bog, som kan ligge fremme hos mennesker, der betjenes af den kommunale hjemmeplejeordning. I hæftet skrives meddelelser fra og til de medarbejdere, der har deres arbejde i det pågældende hjem. Det kan være faktiske oplysninger om den ældres tilstand, og det kan være oplysninger af mere vurderende karakter. Da bogen ligger fremme hos brugeren, har alle, som kom-

mer i hjemmet, i princippet lejlighed til at læse og skrive i den.

Der findes ikke centralt fastsatte regler på dette område. Det er op til den enkelte kommunale hjemmepleje, om et sådant system skal indføres. Når der er grund til at tro, at der i disse år sker en vis udbredelse af systemet, er det, dels fordi hjemmeplejen yder bistand til personer, som kan have svært ved at videregive faktiske oplysninger, dels fordi en kommunikationsbog ud fra et medarbejdersynspunkt er et praktisk værktøj i det daglige arbejde.

Oplysninger af fortrolig karakter i kommunikationsbogen vil være omfattet af forvaltningslovens regler om tavshedspligt. Hjemmeplejen er derfor ansvarlig for, at oplysningerne ikke kommer uvedkommende i hænde. I det omfang, den ældre er indforstået med, at oplysningerne er tilgængelige i bogen, vil der ikke opstå tavshedspligtsproblemer.

Spm. nr. S 50

Til *justitsministeren* (11/10 90) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren tage skridt til at fjerne aldersgrænsen i § 69 i lov om rettens pleje?»

Begrundelse

Spørgeren mener, at alle begrænsninger i love, der begrundes i fødselsdato, bør ophæves. Aldersgrænsen i ovennævnte paragraf umuliggør udnævnelse til nævning eller domsmand efter det fyldte 66. år.

Svar (18/10 90):

Justitsministeren (Engell):

Formålet med retsplejelovens § 69 er at fastsætte, at lægdommere, der udpeges for en periode af 4 år, ikke kan virke, efter at de er fyldt 70 år. Aldersgrænsen for de juridiske dommere er ligeledes fastsat til 70 år.

§ 69 udelukker således f.eks. ikke, at en lægdommer kan være fyldt 69 år, hvis den pågældende er udpeget som 65-årig.

Efter min opfattelse bør den nævnte aldersgrænse ikke ændres.

Jeg kan i øvrigt i den forbindelse oplyse, at der i den nuværende aldersmæssige fordeling af lægdommere er en vis relativ overvægt af ældre lægdommere. Undersøgelser har f.eks. vist,